

pel massís muntanyenc, dels vents del nord; és una casa esplèndida, un lloc admirable per anar-hi a descansar uns dies, després d'un treball intens i esgotador; és un lloc per a practicar-hi el *dolce farniente* en gran escala; veritable sanatori, on res no atueix i l'esperit resta encaïmat i tranquil i s'enforteix per a la lluita. Els reverends monjos, comprenent les qualitats immillorables d'aquest terreny, el tenen destinat a lloc de meditació, i encara que això representi un esforç intel·lectual, sempre l'organisme es reviscola.

És lògic que el company que hi anà a fer la sorpresa donés aquestes dades, puix ell veia la casa i el seu emplaçament com a metge. L'agent de policia, com a home d'armes o potser recordant el Quixot quan son autor diu: "que las ventas le parecían castillos", veié can Castells com un fortí, admirable avançada, gairebé inexpugnable, puix el marge altíssim de rocam que el resguardava pel nord el domina el Monestir, i per la part sud el terreny és d'un declivi molt pronunciat i, sobretot, ben esboirat. La casa, de construcció ferma, domina els seus encontorns i permet albirar a gran distància qui s'acosta. El massís de la casa es veu continuat per la banda esquerra per una construcció amb alguns departaments en els quals precisament es trobava l'"Hermano Pelegrí".

Parlem del nostre protagonista.

És un vellet, més aviat baix, de bon regent, que representa tenir uns 75 anys; vesteix pobrament, amb espartenyets i una brusa, oberta pel davant, que li arribava fins als genolls; no anava, per tant, abillat amb sotana. En el moment de la nostra arribada, estava embenant un braç, al que abans hi havia posat pomada, i en atansar-nos fins al nivell de la porta, que estava oberta de bat a bat, imperativament ens manà que ens retiréssim. De lluny, poguérem veure com acabava l'embenament, senyava el braç fent 3 ó 4 creus.

A l'habitació del costat, sala d'espera, hi havia unes dotze persones que esperaven torn; un d'ells, empleat a l'estació d'Olesa, malalt tractat per l'"Hermano" i que fou qui avisà el P. Superior de la nostra arribada.

El nostre intent era simular una visita, però la creguérem innecessària; amb ço que en aquells moments es contemplava n'hi havia prou per aixecar acta que tingués prou força davant dels Tribunals.